

**DOMSTOLENS DOM (sjätte avdelningen)**  
**den 11 september 2003 \***

I mål C-207/01,

angående en begäran enligt artikel 234 EG, från Corte d'appello di Firenze (Italien), att domstolen skall meddela ett förhandsavgörande i det vid den nationella domstolen anhängiga målet mellan

**Altair Chimica SpA**

och

**ENEL Distribuzione SpA**

angående tolkningen av artiklarna 81 EG, 82 EG och 85 EG, rådets direktiv 92/12/EEG av den 25 februari 1992 om allmänna regler för punkt-skattepliktiga varor och om innehav, flyttning och övervakning av sådana varor (EGT L 76, s. 1; svensk specialutgåva, område 9, volym 2, s. 57), i dess ändrade lydelse enligt rådets direktiv 96/99/EG av den 30 december 1996 (EGT L 8, 1997, s. 12), och rådets rekommendation 81/924/EEG av den 27 oktober 1981 om eltariffsystem i gemenskapen (EGT L 337, s. 12),

\* Rättegångsspråk: italienska.

meddelar

DOMSTOLEN (sjätte avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden J.-P. Puissochet samt domarna R. Schintgen (referent) och V. Skouris, F. Macken och J.N. Cunha Rodrigues,

generaladvokat: F.G. Jacobs,

justitiesekreterare: avdelningsdirektören M.-F. Contet,

med beaktande av de skriftliga yttranden som har inkommit från:

- Altair Chimica SpA, genom F. Lorenzoni, avvocato,
- Italiens regering, genom U. Leanza, i egenskap av ombud, biträdd av G. De Bellis, avvocato dello Stato,
- Europeiska gemenskapernas kommission, genom E. Traversa, i egenskap av ombud,

med hänsyn till förhandlingsrapporten,

efter att muntliga yttranden har avgivits vid förhandlingen den 16 januari 2003 av:

Altair Chimica SpA, företrätt av F. Lorenzoni, ENEL Distribuzione SpA, företrätt av G.M. Roberti och A. Franchi, avvocati, Italiens regering, företräd av G. De Bellis, och kommissionen, företräd av E. Traversa,

och efter att den 13 mars 2003 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

### Dom

- 1 Corte d'appello di Firenze har, genom beslut av den 23 januari 2001 som inkom till domstolen den 18 maj samma år, i enlighet med artikel 234 EG ställt en fråga om tolkningen av artiklarna 81 EG, 82 EG och 85 EG, rådets direktiv 92/12/EEG av den 25 februari 1992 om allmänna regler för punktskattepliktiga varor och om innehav, flyttning och övervakning av sådana varor (EGT L 76, s. 1; svensk specialutgåva, område 9, volym 2, s. 57), i dess ändrade lydelse enligt rådets direktiv 96/99/EG av den 30 december 1996 (EGT L 8, 1997, s. 12) (nedan kallat direktiv 92/12), och rådets rekommendation 81/924/EEG av den 27 oktober 1981 om eltariffsystem i gemenskapen (EGT L 337, s. 12).
- 2 Frågan har uppkommit i en tvist mellan Altair Chimica SpA (nedan kallat Altair) och ENEL Distribuzione SpA (nedan kallat ENEL) angående uttag av pristillägg på elektricitet.

## Tillämpliga bestämmelser

### *Gemenskapslagstiftningen*

- 3 Tredje skälet i direktiv 92/12 har följande lydelse:

”Begreppet punktskattebelagda varor bör definieras. Endast varor som betraktas som sådana i alla medlemsstater får vara föremål för gemenskapens bestämmelser. Sådana varor får underkastas andra indirekta skatter för särskilda ändamål. Bibehållandet eller införandet av andra indirekta skatter får inte leda till gränsformaliteter.”

- 4 I artikel 3 i direktiv 92/12 föreskrivs följande:

”1. Detta direktiv skall på gemenskapsnivå tillämpas på följande varor, såsom de definieras i relevanta direktiv:

- mineraloljor,
  
  
- alkohol och alkoholdrycker,

— tobaksvaror.

2. De varor som är förtecknade i punkt 1 kan vara föremål för andra indirekta skatter för särskilda ändamål, förutsatt att dessa skatter är förenliga med de regler som är tillämpliga på punktskatt och mervärdesskatt vad gäller bestämning av skattebas, skatteberäkning, skattskyldighet och övervakning.

3. Medlemsstaterna skall behålla rätten att införa eller bibehålla skatter som påförs andra varor än de som är förtecknade i punkt 1, dock endast under förutsättning att dessa skatter inte leder till gränsformaliteter i handeln mellan medlemsstater.

Under samma förbehåll skall medlemsstaterna även behålla rätten att ta ut sådana skatter som inte kan betecknas som omsättningsskatter på tillhandahållande av tjänster, däribland sådana som har samband med punktskattebelagda varor.”

- 5 I rådets direktiv 92/81/EEG av den 19 oktober 1992 om harmonisering av strukturerna för punktskatter på mineraloljor (EGT L 316, s. 12; svensk specialutgåva, område 9, volym 2, s. 91), i dess ändrade lydelse enligt rådets direktiv 94/74/EG av den 22 december 1994 (EGT L 365, s. 46; svensk specialutgåva, område 9, volym 3, s. 3) (nedan kallat direktiv 92/81), definieras närmare de mineraloljor på vilka den harmoniserade punktskatten skall tas ut.

6 I artikel 2.1 i detta direktiv uppräknas uttömmande de varor som det är tillämpligt på. Elektricitet ingår inte bland dessa varor.

7 I artikel 2.2 och 2.3 i direktiv 92/81 föreskrivs vidare följande:

"2. Andra mineraloljor än sådana för vilka en skattenivå specificeras i direktiv 92/82/EEG skall vara föremål för punktskatt om de är avsedda att användas som, utbjuds till försäljning som eller används som brännolja eller motorbränsle. Den skattesats som uttas skall vara samma som den som gäller för motsvarande brännolja eller motorbränsle, beroende på användningen.

3. Förutom de skattepliktiga produkter som är upptagna i punkt 1 skall varje produkt som är avsedd att användas som, bjuds ut till försäljning som eller används som motorbränsle, eller som tillsats till motorbränsle eller som medel för att öka motorbränslets volym beskattas som motorbränsle. Varje annat kolväte, utom stenkol, brunkol, torv eller andra liknande fasta kolväten eller naturgas som är avsett att användas för, bjuds ut till försäljning eller används för uppvärmningsändamål skall beskattas enligt skattesatsen för motsvarande mineralolja.

Stenkol, lignit, torv eller liknande fasta kolväten eller naturgas får dock beskattas i enlighet med artikel 3.3 i direktiv 92/12/EEG."

- 8 Artikel 4.3 första stycket i direktiv 92/81 har följande lydelse:

”Förbrukningen av mineraloljor inom ett inhägnat anläggningsområde där mineraloljor framställs skall inte betraktas som en händelse som föranleder att skattskyldighet inträder, under förutsättning att förbrukningen sker i samband med sådan framställning.”

- 9 I artikel 2.1 i rådets direktiv 92/82/EEG av den 19 oktober 1992 om tillnärmning av punktskattesatser för mineraloljor (EGT L 316, s. 19; svensk specialutgåva, område 9, volym 2, s. 98), i dess ändrade lydelse enligt direktiv 94/74 (nedan kallat direktiv 92/82), finns en uttömmande förteckning över de mineraloljor som omfattas av dess tillämpningsområde. Elektricitet anges inte i den förteckningen.
- 10 I rekommendation 81/924 anmodas medlemsstaterna att tillse att eltariffsystemen baseras på följande gemensamma principer:

”1. Eltariffsystemen bör utarbetas och antas så att de möjliggör en rationell prispolitik och avspeglar de kostnader som uppstår för olika konsumentkategorier. Tariffsystemen bör utformas med hänsyn till en rationell energianvändning. De bör inte uppmuntra onödig konsumtion. De bör vidare vara så klara och enkla som möjligt.

2. Tvåbastariffsystemet, som är en av flera tarifferingsmöjligheter, är det som bäst avspeglar omkostnadsstrukturen för elförsörjning och är det som bör användas generellt...
3. Förbrukningsfrämjande tariffsystem som främjar överflödigt konsumtion och som artificiellt sänker kostnaderna vid ökad konsumtion bör undvikas.
4. Tariffer som baseras på hur elektriciteten används bör överges såvida inte dessa tariffer är förenliga med de allmänna bestämmelserna i punkt 1 och bidrar till att förverkliga energipolitikens mål på lång sikt.
5. I syfte att styra efterfrågan till perioder då belastningen inte är som högst eller för att tillåta avlastning kan det finnas flera tariffer med olika priser och/eller möjlighet att avbryta leveranser.
6. Tarifferna bör inte hållas konstlat låga på grund av exempelvis sociala hänsyn eller förhållanden hänförliga till exempelvis inflationsbekämpning. I sådana fall bör i stället separata åtgärder vidtas.
7. Tariffsystemen bör utformas på sådant sätt att priserna kan uppdateras med jämna mellanrum:

för forskning om efterfrågan på elektricitet hos olika konsumentkategorier och om hur denna utvecklas på lång sikt, och för att utveckla ett nära forskningssamarbete på gemenskapsnivå för att ytterligare förbättra tariffsystemen,

för att tillse att elpriserna präglas av högsta möjliga grad av insyn och att priserna och kostnaderna för konsumenterna offentliggörs i så stor utsträckning som möjligt.”

### *Den nationella lagstiftningen*

- 11 I artikel 1 i lagstiftningsdekret nr 347 av den 19 oktober 1944 (GURI nr 90, serie speciale, av den 5 december 1944) föreskrevs att Comitato interministeriale dei prezzi (interministeriell priskommitté, nedan kallad CIP) skulle inrättas för att samordna och reglera priser.
- 12 Genom artikel 1 i lagstiftningsdekret nr 896 av den 15 september 1947 (GURI nr 217 av den 22 september 1947, s. 2789) gavs CIP behörighet att inrätta kompensationsfonder och att fastställa kriterier för avgifter och för enhetliga eller utjämnade priser. Cassa congruaglio per il settore elettrico (utjämningsfond för elsektorn, nedan kallad Fonden) inrättades med stöd av denna författningstext. Fonden finansierades bland annat genom ”sovrapprezzo termico”, ett pristillägg

på elektricitet som införts för att främja hushållning av energi. Pristillägget reviderades regelbundet av CIP.

- 13 År 1987 beslöt Republiken Italien genom folkomröstning att avveckla kärnkraften och att stänga kärnkraftverken. För att klara av de kostnader som uppstod genom detta beslut inrättade CIP, genom beslut av den 27 januari 1988 (GURI nr 26 av den 2 februari 1988, s. 27) *maggiorazione straordinaria del sovrapprezzo termico* (ett tillfälligt tillägg på elpriset), som skulle tillämpas tillfälligt.
- 14 Enligt lag nr 9 av den 9 januari 1991 (ordinarie tillägg till GURI nr 13 av den 16 januari 1991, s. 3) gavs detta tillfälliga tillägg namnet *sovrapprezzo per onere nucleare* (pristillägg för kärnkraftskostnader). Tillägget blev vidare permanent och avsätts bland annat till ersättning till ENEL och de företag som konstruerade kärnkraftverk som berördes av de extra kostnader som uppstod genom beslutet att definitivt upphöra med att konstruera kärnkraftverk.
- 15 I artikel 22 i lag nr 9/91 föreskrevs att åtgärder skulle vidtas för att främja produktionen av elektricitet från förnybara energikällor eller energikällor som skall jämföras med sådana.
- 16 Genom beslut av den 29 april 1992 (GURI nr 109 av den 12 maj 1992, s. 21) beslöt CIP att inrätta en *sovrapprezzo per nuovi impianti da fonti rinnovabili e*

assimilate (pristillägg för nya anläggningar där förnybara energikällor eller energikällor som skall jämsställas därmed används) avsedd att finansiera de stöd som beviljades företag som producerade energi från förnybara energikällor. Detta tillägg bestod i en avgift på elleverans enligt en avtagande procentsats i förhållande till den förbrukade elektricitetens styrka.

- 17 *Maggiorazione straordinaria del sovrapprezzo termico och sovrapprezzo per nuovi impianti da fonti rinnovabili e assimilate* (nedan kallade tilläggen) uppbärs av ENEL, som betalar in dem till Fonden. Fonden fördelar de uppburna medlen mellan de olika företag som de är avsedda för.

#### **Twisten i målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågan**

- 18 Altair är ett företag som tillverkar kaustiksoda, kaliumhydroxid och kaliumklorid genom en elektrokemisk process. Enligt den nationella domstolen är det fråga om en energikrävande industriell verksamhet, i vilken elektricitet används såsom "processenergi" och således utgör en verklig råvara som används i produktionsprocessen, eftersom den uppgår i slutprodukten på ett sådant sätt att den inte kan särskiljas från denna.
- 19 Såsom framgår av handlingarna i målet vägrade Altair i ett första skede att betala tilläggen för sin elkonsumtion för månaderna februari och mars 1997. Som en följd därav yrkade ENEL i ansökan av den 27 juni 1997 att ordföranden vid Tribunale di Firenze skulle förelägga Altair att betala de aktuella beloppen.

20 Altair förpliktades, efter flera förfaranden, att betala de omtvistade beloppen och drev målet vidare till Corte d'appello di Firenze. I denna instans gjorde Altair gällande att bestämmelserna om införande av tilläggen var oförenliga med gemenskapsrätten, särskilt med artiklarna 81 EG, 82 EG och 85 EG och direktiv 92/12 samt rekommendation 81/924.

21 Corte d'appello di Firenze, som ansåg att det för att lösa den tvist som anhängiggjorts vid den krävdes en tolkning av olika gemenskapsrättsliga bestämmelser, beslöt att vilandeförklara målet och hänskjuta följande tolkningsfråga till domstolen:

”Corte d'appello di Firenze hemställer att Europeiska gemenskapernas domstol skall meddela förhandsavgörande i frågan huruvida artiklarna 81 [EG], 82 [EG] och 85 [EG] i direktiv nr 92/12 och rekommendation [81/924] tolkas så, att de inhemska bestämmelserna i lagstiftningsdekret nr 347/44, lagstiftningsdekret nr 896/47, dekret av republikens president nr 373/94, lagstiftningsdekret nr 98/48 och lag nr 9/91 strider mot de nämnda gemenskapsbestämmelserna?”

22 Det framgår av beslutet om hänskjutande att Corte d'appello anser dels att tilläggen utgör sådana ytterligare förpliktelser som avses i artiklarna 81.1 e EG och 82 d EG, dels att råvaror inte kan beskattas.

## Huruvida tolkningsfrågan kan upptas till sakprövning

- 23 Den italienska regeringen har framfört tvivel på huruvida förevarande begäran om förhandsavgörande kan upptas till sakprövning. Enligt regeringen innehåller beslutet att begära förhandsavgörande varken nödvändiga minimiuppgifter om den rättsliga bakgrunden till tvisten vid den nationella domstolen eller de faktiska omständigheterna i målet, och den uppfyller således inte de villkor för upptagande till sakprövning som följer av domstolens praxis.
- 24 Domstolen erinrar härvid om att det enligt fast rättspraxis krävs att den nationella domstolen klargör den faktiska och rättsliga bakgrunden till de frågor som ställs, eller att den åtminstone förklarar de faktiska omständigheter som ligger till grund för dessa frågor, eftersom det är nödvändigt att komma fram till en tolkning av gemenskapsrätten som är användbar för den nationella domstolen (se bland annat dom av den 21 september 1999 i de förenade målen C-115/97—C-117/97, *Brentjens*, REG 1999, s. I-6025, punkt 38).
- 25 De uppgifter som lämnas och de frågor som ställs i begäran om förhandsavgörande skall inte bara göra det möjligt för domstolen att lämna användbara svar, utan också ge såväl medlemsstaternas regeringar som andra berörda parter möjlighet att avge yttranden i enlighet med artikel 23 i EG-stadgan för domstolen. Det åligger domstolen att se till att denna möjlighet finns, eftersom det enligt nyssnämnda bestämmelse endast är begäran om förhandsavgörande som delges de berörda parterna (se bland annat beslut av den 30 april 1998 i de förenade målen C-128/97 och C-137/97, *Testa och Modesti*, REG 1998, s. I-2181, punkt 6, och av den 11 maj 1999 i mål C-325/98, *Anssens*, REG 1999, s. I-2969, punkt 8).

- 26 Vid en genomgång av beslutet om hänskjutande framgår det att den nationella domstolen på ett tillräckligt tydligt sätt har klargjort såväl den faktiska som den rättsliga bakgrunden till sin fråga om tolkning av gemenskapsrätten och att den har givit domstolen alla nödvändiga uppgifter för att denna skall kunna besvara frågan på ett användbart sätt.
- 27 Det framgår dessutom av de yttranden som i enlighet med artikel 23 i domstolens stadga inkommit från den italienska regeringen och kommissionen att de har kunnat ta ställning till den fråga som ställts till domstolen på grundval av uppgifterna i beslutet om hänskjutande.
- 28 Härav följer att tolkningsfrågan kan upptas till sakprövning.

### Tolkningsfrågan

- 29 Den hänskjutande domstolen har ställt frågan för att få klarhet i huruvida artiklarna 81 EG, 82 EG och 85 EG, direktiv 92/12 eller rekommendation 81/924 skall tolkas på så sätt att de utgör hinder för en lagstiftning där det föreskrivs uttag av sådana pristillägg på elektricitet som de som är aktuella i målet vid den nationella domstolen när elektriciteten används i en elektrokemisk process.

- 30 Vad för det första gäller tolkningen av artiklarna i fördraget erinrar domstolen om att artiklarna 81 EG och 82 EG enbart avser sådant konkurrensbegränsande beteende som företagen själva har tagit initiativ till. Om företagen åläggs att agera på ett konkurrensbegränsande sätt i nationell lagstiftning eller om denna lagstiftning ger upphov till ett rättsligt ramverk som omöjliggör ett konkurrens-  
mässigt agerande från företagens sida, är artiklarna 81 EG och 82 EG inte tillämpliga. Som framgår av dessa bestämmelser orsakas inte konkurrens-  
begränsningen i en sådan situation av företagens självständiga agerande (dom av den 11 november 1997 i de förenade målen C-359/95 P och C-379/95 P, kommissionen och Frankrike mot Ladbroke Racing, REG 1997, s. I-6265, punkt 33).
- 31 Däremot kan artiklarna 81 EG och 82 EG vara tillämpliga om det visar sig att den nationella lagstiftningen lämnar utrymme för en konkurrens som kan hindras, begränsas eller snedvridas genom företagens eget agerande (se domen i de ovannämnda målen kommissionen och Frankrike mot Ladbroke Racing, punkt 34).
- 32 Domstolen konstaterar vidare att de nämnda tilläggen, med hänsyn till de aktuella bestämmelsernas ursprung, vem dessa tillägg påförs, hur de intäkter de genererar används och de föreskrivna sanktionsåtgärderna och indrivningsförfarandena för det fall de inte betalas, utgör skatter.
- 33 Denna kvalificering är dessutom förenlig med den som domstolen gjorde i sin dom av den 21 maj 1980 i mål 73/79, kommissionen mot Italien (REG 1980, s. 1533), punkt 22, beträffande pristillägg på socker som också hade införts av CIP och som betalades till en kompensationsfond för att fördelas till den italienska sockerindustrin.

- 34 Även om pristilläggen i målet vid den nationella domstolen faktureras och uppbärs av ENEL omfattas de följaktligen, som sådana, uteslutande av den italienska statens behörighet.
- 35 I den mån som ENEL:s roll endast består i att uppbära dessa tillägg för statens räkning måste ENEL betraktas som den som handhar uppbörden av skatten. Eftersom ENEL, i den egenskapen, inte agerar såsom näringsidkare och inte förfogar över något utrymme för egen bedömning kan dess agerande inte anses vara konkurrensbegränsande i den mening som avses i punkterna 30 och 31 i förevarande dom.
- 36 Argumentet att uttag av sådana tillägg som är aktuella i målet vid den nationella domstolen skulle försvåra konkurrenssituationen för de näringsidkare som är skyldig att erlagga tilläggen i förhållande till näringsidkare i andra medlemsstater som inte drabbas av något sådant uttag föranleder inte någon annan bedömning. Artiklarna 81 EG och 82 EG är nämligen avsedda att tillämpas endast på företags konkurrensbegränsande beteenden och har inte till syfte att undanröja de skillnader som kan finnas mellan olika medlemsstaters skattesystem.
- 37 Med hänsyn till dessa skäl finner domstolen att artiklarna 81 EG, 82 EG och 85 EG inte utgör något hinder för uttag av sådana tillägg som de som är aktuella i målet vid den nationella domstolen.
- 38 Vad för det andra gäller frågan huruvida de tillägg som är aktuella i målet vid den nationella domstolen är förenliga med direktiv 92/12 erinrar domstolen om att det i artikel 3.1 i nämnda direktiv anges på vilka varor direktivet är tillämpligt.

- 39 Det framgår klart av denna bestämmelse jämförd med artikel 2 i direktiv 92/81 och artikel 2 i direktiv 92/82 att elektricitet inte omfattas av tillämpningsområdet för direktiv 92/12.
- 40 Mot denna bakgrund konstaterar domstolen att det nämnda direktivet inte kan utgöra något hinder för uttag av sådana tillägg som de som är aktuella i målet vid den nationella domstolen. Anledning saknas att pröva huruvida det, såsom Altair har hävdats, i direktiv 92/12 finns en princip att råvaror inte kan beskattas.
- 41 Vad för det tredje gäller tolkningen av rekommendation 81/924 erinrar domstolen om följande. Av domstolens rättspraxis framgår att rekommendationer, även om de inte har till syfte att skapa tvingande verkningar och inte kan skapa rättigheter som de enskilda kan åberopa vid en nationell domstol, ändå inte helt saknar rättsverkningar. De nationella domstolarna är skyldiga att vid lösande av tvister ta hänsyn till rekommendationerna, särskilt när dessa bidrar till tolkningen av nationella bestämmelser som antagits för deras genomförande, eller när de har till syfte att komplettera tvingande gemenskapsrättsliga bestämmelser (se dom av den 13 december 1989 i mål C-322/88, Grimaldi, REG 1989, s. 4407, punkterna 7, 16 och 18; svensk specialutgåva, volym 10, s. 287).
- 42 Domstolen påpekar vidare att det av såväl titeln på som principerna i rekommendation 81/924 framgår att den endast är tillämplig på eltariffsystem. Avsikten med rekommendationen är nämligen att förena grundprinciperna för tariffsystemen i de olika medlemsstaterna och att förbättra insynen och offentligheten vad gäller elpriserna. Även om det i denna rekommendation finns uppgifter om vilka kostnader som priserna skall täcka innehåller den däremot

ingen uppgift av vilken man kan sluta sig till att den kan tolkas så att den är tillämplig på införandet av en skatt på elkonsumtion.

43 Mot denna bakgrund konstaterar domstolen att rekommendation 81/924 inte kan hindra en medlemsstat från att ta ut sådana tillägg som de som är aktuella i målet vid den nationella domstolen.

44 Med hänsyn till samtliga ovanstående skäl finner domstolen att tolkningsfrågan skall besvaras på följande sätt. Artiklarna 81 EG, 82 EG och 85 EG och direktiv 92/12 skall tolkas på så sätt att de inte utgör något hinder för en nationell lagstiftning i vilken det föreskrivs uttag av sådana pristillägg på elektricitet som är aktuella i målet vid den nationella domstolen när elektriciteten används i en elektrokemisk process. Rekommendation 81/924 kan inte hindra en medlemsstat från att ta ut sådana tillägg.

### Rättegångskostnader

45 De kostnader som har förorsakats den italienska regeringen och kommissionen, vilka har inkommit med yttranden till domstolen, är inte ersättningsgilla. Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna.

På dessa grunder beslutar

DOMSTOLEN (sjätte avdelningen)

— angående den fråga som genom beslut av den 23 januari 2001 har ställts av Corte d'appello di Firenze — följande dom:

Artiklarna 81 EG, 82 EG och 85 EG och rådets direktiv 92/12/EEG av den 25 februari 1992 om allmänna regler för punktskattepliktiga varor och om innehav, flyttning och övervakning av sådana varor, i dess ändrade lydelse enligt rådets direktiv 96/99/EG av den 30 december 1996, skall tolkas på så sätt att de inte utgör något hinder för en nationell lagstiftning i vilken det föreskrivs uttag av sådana pristillägg på elektricitet som är aktuella i målet vid den nationella domstolen när elektriciteten används i en elektrokemisk process. Rådets rekommendation 81/924/EEG av den 27 oktober 1981 om eltariffsystem i gemenskapen kan inte hindra en medlemsstat från att ta ut sådana tillägg.

Puissochet

Schintgen

Skouris

Macken

Cunha Rodrigues

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 11 september 2003.

R. Grass

J.-P. Puissochet

Justitiesekreterare

Ordförande på sjätte avdelningen